

ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΚΡΑΤΟΣ

Η μετέωρη μετάβαση στον 21^ο αιώνα

Γράφει ο **Βίκτωρ Ρουδομέτωφ** από το Πανεπιστήμιο Κύπρου

Σε συνέντευξή του στην Έλλη Στάη στην NET (3 Οκτωβρίου 2011) ο Κ. Τσουκαλάς αναφέρθηκε μεταξύ άλλων και στον τρόπο με τον οποίο δομήθηκε το σημερινό κρατικό μόρφωμα που αποκαλείται «Ελληνικό κράτος». Υπενθύμισε πολύ ορθά, ότι κατά την διάρκεια του μεσοπολέμου τόσο οι κυβερνήσεις του Ελ. Βενιζέλου (1928-32) όσο και του Ι. Μεταξά (1936-1940) είχαν περιορίσει σημαντικά τον ρόλο του κράτους στο δημόσιο βίο. Το τεράστιο, γραφειοκρατικό, σπάταλο και αδηφάγο «τέρας» του ενός εκατομμυρίου περίπου υπαλλήλων και της αμφίβουλης αποτελεσματικότητας, το οποίο τόσο καλά γνωρίζουμε όλοι, έχει τις ρίζες του στη μεταπολεμική περίοδο. Τότε, οι κυβερνήσεις της ψυχροπολεμικής Δεξιάς προσπάθησαν να «αναδημιουργήσουν» ένα τμήμα της κατεστραμμένης (από τον Β' παγκόσμιο πόλεμο και τον εμφύλιο πόλεμο) μεσαίας τάξης μέσω των πελατειακών δικτύων. Αυτά τα δίκτυα βόλευαν τα «δικά μας παιδιά» και φυσικά απέκλειαν τους έχοντες μειωμένο «εθνικό φρόνημα». Το μετά το 1981 ΠΑΣΟΚ ανέλαβε να «εκδημοκρατικοποιήσει» αυτό το σύστημα με την επέκτασή του στους «μη προνομιούχους». Μόνο που το έκανε με δανεικά από το εξωτερικό με αποτέλεσμα την δημιουργία ενός μεγάλου χρέους το οποίο συνόδεψε όλες τις κυβερνήσεις από το 1981 και μετά, μέχρι που η κρίση του 2008, έκανε την εξυπηρέτηση του ουσιαστικά αδύνατη.

Και εδώ είμαστε σήμερα. Είναι βέβαιο ότι εάν η περίφημη «επανάδραση του κράτους» πρόκειται να γίνει πραγματικότητα σε κάποια μελλοντική φάση, αυτή δεν πρόκειται να επιτευχθεί προτού να περάσουμε μέσα από τη διάλυση των υφιστάμενων κρατικών δομών και την από-νομιμοποίηση των πρακτικών που συνδέονται άρρηκτα με αυτές. Αυτό είναι κάτι το οποίο δεν είχε τολμήσει ποτέ να δηλώσει δημόσια ο βασικότερος πολιτικός εκφραστής του παραπάνω σλόγκαν και αυτό αποτέλεσε και την ουσιαστικότερη αδυναμία που χαρακτήρισε την περίοδο διακυβέρνησης της χώρας από την νυν αξιωματική αντιπολίτευση. Ως γνωστόν, δεν γίνεται να δημιουργήσεις το «νέο» εάν δεν είσαι διατεθειμένος να γκρεμίσεις το «παλιό». Φαίνεται βέβαια πασιφανές αυτό σήμερα. Όμως, αυτό σημαίνει ότι εφόσον το κρατικό μόρφωμα που δημιουργήθηκε κατά την μεταπολεμική περίοδο δεν είναι βιώσιμο στον 21^ο αιώνα αυτό πρόκειται να καταρρεύσει ή να διαλυθεί.

Η κατάρρευση ή έστω η προοπτική διάλυσης του ξαναθέτει βασικά ερωτήματα σχετικά με τον τρόπο οργάνωσης και λειτουργίας του κράτους και της σχέσης του με την κοινωνία. Στη μεταπολεμική Ελλάδα το κράτος «συνδιαλεγόταν» με μια πανσπερμία κοινωνικών ομάδων και κατηγοριών. Οργανωμένα συμφέροντα διαπραγματεύονταν ποικιλία διοικητικών ρυθμίσεων και άλλων μεθόδων με τις οποίες αποκτούσαν ένα μίνιμουμ πρακτικά εγγυημένου εισοδήματος. Είναι εκατοντάδες χιλιάδες οι άνθρωποι των οποίων η επιβίωση και η ευημερία βασίζονταν σε αυτού του είδους την συνδιαλλαγή με την εξουσία. Η απεργία, η πορεία, η κατάληψη, και η στάση εργασίας αποτελούσαν κοινωνικά αποδεκτά τακτικά μέσα της οποίας «παζάρευε» η κάθε κατηγορία με το κράτος.

Αυτού του είδους το άγραφο αλλά πανίσχυρο «κοινωνικό συμβόλαιο» είναι ακατανόητο για τους επιτρόπους της ελληνικής οικονομίας, οι οποίοι επιμένουν φορτικά στη διάλυση του. Όμως η «ελευθερία» που παράγεται με αυτόν τον τρόπο εξαναγκάζει το κράτος και την κοινωνία να επαναδιαπραγματευθούν την σχέση τους. Οι επερχόμενες γενιές των Ελλήνων θα πρέπει να βρουν νέες απαντήσεις, οι οποίες οφείλουν να δημιουργούν κράτος βιώσιμο στον 21^ο αιώνα. Αυτό δεν σημαίνει απλώς ένα διαφορετικό καταστατικό χάρτη, έτσι ώστε συνταγματικές ρυθμίσεις (όπως η ασυλία των υπουργών και βουλευτών) να μην μετατρέπονται σε καλύμματα για την νομική προστασία παρανομούντων. Σημαίνει και διαφορετικούς θεσμούς (όπως π.χ. η λογοδοσία), καθώς και νέα πρόσωπα με ανάλογη διαμόρφωση διαφορετικής πολιτικής κουλτούρας.

Παλαιολόγος Ι. Παναγόπουλος

Χειρουργός Οφθαλμίατρος

ώρες ιατρείου
Δευτέρα-Παρασκευή
9:00 με 13:30
& 17:00 με 20:00

Δημ. Δ. Μπλέτσα 4

τηλ. 25310 24857

Η ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΤΗΤΑ ΕΙΝΑΙ ΑΝΕΛΕΗΤΗ

Η ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΤΗΤΑ ΤΙΜΩΡΕΙ ΕΚΕΙΝΟΝ, που την υποτιμά. Μέσα σε δύο χρόνια το πολιτικό άστρο του Γ. Παπανδρέου έφθασε στην δύση του, με τις χειρότερες γι' αυτόν διεθνείς εντυπώσεις. Τόσον οι ηγήτορες, όσον και οι διαμορφωτές της κοινής γνώμης των ηγετικών χωρών της Ευρωζώνης, εκφράστηκαν δυσμενέστατα για τον κ. Παπανδρέου, όταν ανακοίνωσε την απόφασή του να ενεργήσει το ήδη ματαιωθέν δημοψήφισμα, για τη σύμβαση της 26^{ης} Οκτωβρίου, την οποία ο ίδιος υπέγραψε και εξεθίασε.

ΜΕΓΙΣΤΗ ΟΜΩΣ ΗΤΑΝ ΚΑΙ Η ΑΠΟΓΟΗΤΕΥΣΗ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΛΑΟΥ, που διαπίστωσε ότι ο πρωθυπουργός του δεν είναι εκείνος, που είχε εμφανισθεί προεκλογικώς. Και εάν δεν ληφθούν υπ' όψιν τα αναγραφέντα

Γράφει ο **Β.Α. Κόκκινος**

στον ξένον Τύπο, περί των χαρακτηρισμών του κ. Σαρκοζί σε βάρος του κ. Παπανδρέου, κατά την προσωπική συνομιλία του με τον κ. Ομπάμα, αρκεί η τηλεοπτική αντίδραση της φυσιογνωμίας του πρώτου, όταν κατήγγειλε την άνω ενέργεια του κ. Παπανδρέου, για να αντιληφθεί κανείς, πόσο ολίγο τον εκτιμά.

Η ΑΓΑΝΑΚΤΗΣΗ ΤΩΝ ΗΓΕΤΩΝ ΤΩΝ ΑΛΩ ΧΩΡΩΝ, του

πολιτικού κόσμου και της κοινής γνώμης κατά του Έλληνα πρώην πρωθυπουργού είναι δικαιολογημένη. Αδικαιολόγητες όμως είναι οι ειρωνικές και καταφρονητικές εκφράσεις κατά των Ελλήνων, από ορισμένους υπουργούς, θεωρούμενους ως ειδικούς και σοβαρούς, όπως είναι ο Γερμανός υπουργός Οικονομικών κ. Σόιμπλε.

Η ΚΑΤΑΦΟΡΑ ΚΑΤΑ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ γενικώς είναι άδικη και ανιστόρητη. Δεν είναι δυνατόν να ευθύνονται οι Έλληνες, διότι ο πρωθυπουργός τους ενήργησε, όπως ενήργησε. Εν πρώτοις, οι σημερινοί Έλληνες δεν είναι γόνιμοι εγκληματιών πολέμου. Είναι τέκνα αγωνιστών υπέρ της δημοκρατίας και της ελευθερίας. Οι απώτεροι πρόγονοί τους αγωνίσθηκαν για την ελευθερία τους μετά από 400 χρόνια σκλαβιάς, με αδάσπη θέληση και αξιοθαύμαστη αυταπάρνηση. Οι άμεσοι πρόγονοί τους απελευθέρωσαν τους σκλάβους Έλληνες κατά τους πολέμους των ετών 1912-1913 και αργότερα αντέταξαν ηρωική άμυνα κατά των ιταλικών και γερμανικών στρατευμάτων, που προέκλεσε τον παγκόσμιο θαυμασμό.

ΕΠΟΜΕΝΩΣ Ο ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΛΑΟΣ δεν είναι άξιος υποτιμήσεως, αλλά, αντιθέτως, εκτιμήσεως και σεβασμού για τις υψηλόφρονες αρχές του. Αν είχε την ατυχία να κυβερνηθεί επί μία δεκαετία, από ένα πρωθυπουργό ξενόφερτο, μη συμπαθόντα την αλήθεια και καταφεύγοντα συχνά σε ψευδολογίες, δεν είναι δυνατόν να έχει ευθύνη. Ούτε βεβαίως για την απρόσμενη απόφασή του να προκηρύξει δημοψήφισμα και να αναστατώσει τα χρηματιστήρια, τις χρηματαγορές και σχεδόν όλη την ανθρωπότητα.

ΑΝ ΓΙΝΕΙ ΔΕΚΤΗ Η ΑΠΟΨΗ ΤΟΥ ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΟΥΣ, ότι «άνευ αιτίου ουδέν εστί», ευλόγως μεταξύ των αιτίων της συμπεριφοράς του είναι δυνατόν να συμπεριληφθούν και οι συνέπειες, που είχε η εξαγγελία του δημοψήφισματος, στα χρηματιστήρια και στα cds.

ΠΑΝΤΩΣ ΚΑΤΑΠΛΗΞΗ ΠΡΟΚΑΛΕΙ ΤΟ ΓΕΓΟΝΟΣ, ότι ενώ η Ευρώπη καταφέρεται εναντίον του, εμφανίσθηκε σε διάγγελμά του πρεμότατος και ψυχραιμος, ως μέγας και ιστορικός ηγέτης της χώρας. Προφανώς θεωρεί ως επίτευγμά του τη μείωση μισθών και συντάξεων, που είχε αποκλείσει προεκλογικώς, δια της ψευδούς υποσχέσεώς

του, ότι θα αυξήσει αυτές κατά το ποσοστό του πληθωρισμού.

ΣΤΟ ΜΕΤΑΞΥ Η ΙΤΑΛΙΑ, που είναι η τρίτη οικονομική δύναμη της Ευρώπης, λόγω της υπερχρεώσεώς της και της αυξήσεως των spreads, αναγκάστηκε να δανεισθεί με επιτόκιο 7%, γεγονός, που ανησυχεί τους ηγέτες των ισχυρών κρατών, για το αν θα κατορθώσει να παραμείνει στις αγορές ή θα αναγκασθεί να προσφύγει και αυτή στην βοήθεια της Ευρωζώνης και του Δ.Ν.Τ.

ΑΠΟ ΤΟΝ ΚΑΤΑΛΟΓΟ ΤΩΝ ΧΡΕΩΝ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΧΩΡΩΝ, που δημοσιεύεται στο διαδίκτυο, γεννάται

ευλόγως το ερώτημα, ποίοι έχουν τόσα πολλά χρήματα, ώστε να μπορούν να δανείζονται αυτά, και, επιπλέον, πού τα βρήκαν; Ενδεικτικώς αναφέρεται, ότι η Γερμανία έχει έλλειμμα 5 τρις και δημόσιο χρέος ίσο με το 155% του ΑΕΠ. Η Γαλλία έχει επίσης έλλειμμα 5 τρις και δημόσιο χρέος ίσο με 188% του ΑΕΠ. Οι Η.Π.Α. έχουν έλλειμμα 13 τρις και χρέος 94% του ΑΕΠ. Η Ελβετία έχει χρέος 271% του ΑΕΠ. Το Λουξεμβούργο έχει χρέος 2 τρις, η Αγγλία 9 τρις και η Ελλάδα 500 δις. Δεν ανησυχούν όμως οι δανειστές για τα οφειλόμενα τρις άλλων χωρών, αλλά για τα δις της Ελλάδας.

ΣΤΟ ΕΡΩΤΗΜΑ, ποίοι είναι αυτοί που τροφοδοτούν τις αγορές με χρήματα, δίδονται διάφορες απαντήσεις, συνήθως υποθετικές. Μεταξύ αυτών είναι και η υποστηρίζουσα την εκδοχή ότι οι τροφοδότες των αγορών είναι οι πρώην «γκάγκστερς», οι οποίοι διαθέτουν κολοσσιαία ποσά από το εμπόριο των ναρκωτικών, το λαθρεμπόριο και τα μεγάλα κέρδη ομαδικών τυχερών παιχνιδιών.

ΤΗΝ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΔΙΕΤΙΑ Η ΕΛΛΑΔΑ ΥΠΕΣΤΗ ΚΑΘΙΖΗΣΗ, όχι μόνον οικονομική, αλλά και ηθική. Η

χώρα, που είχε προκαλέσει το θαυμασμό της ανθρωπότητας με την οργάνωση των Ολυμπιακών Αγώνων, κατέστη αντικείμενο της χλεύης των εχθρών της. Διότι ο Γ. Παπανδρέου, μη έχων τα μεγαλεπήβολα σχέδια, που διετέλετο πως είχε, αντί να σπεύσει να δανεισθεί τα αναγκαία για τη λειτουργία του κράτους χρήματα από τις αγορές, με χαμηλό επιτόκιο, υπήγαγε τη χώρα στο μηχανισμό στήριξης της Ευρωζώνης και το Δ.Ν.Τ., αφού στο μεταξύ είχε κατηγορήσει διεθνώς τους Έλληνες ως διεφθαρμένους και την οικονομία τους ως ευρισκομένη στην εντατική.

Η ΚΥΒΕΡΝΗΣΗ ΤΟΥ ΠΑΣΟΚ, συνεχίζουσα την παράδοση του κόμματός της, ενώ είχε δεσμευθεί να απομακρύνει το υπεράριθμο ή πλεονάζον προσωπικό, προσέλαβε 25.000 νέους συμβούλους και υπαλλήλους, από την κομματική πελατεία της. Παράλληλα εξακολούθησε κάθε είδους σπατάλη, χορηγούσα ακόμα στους φοιτητές του Οικονομικού Πανεπιστημίου, που δέχονται να εγγραφούν στην κομματική της οργάνωση, δωρεάν κινητά τηλέφωνα.

Η ΠΕΡΙΚΟΠΗ ΜΙΣΘΩΝ ΚΑΙ ΣΥΝΤΑΞΕΩΝ προέκλεσε μη ανατάξιμη ύφεση της οικονομίας και σχεδόν νέκρωση αυτής. Οι υπουργοί του ΠΑΣΟΚ έγιναν απλοί εφαρμοστές και ερμηνευτές των οδηγιών των δανειστών μας και το μόνο που τους απασχολεί είναι πώς θα εισπράξουν περισσότερα χρήματα από την φορολογία και, συγχρόνως, πώς θα μειώσουν τις αποδοχές μισθωτών και συνταξιούχων.

ΥΠΟ ΤΙΣ ΣΥΝΘΗΚΕΣ ΑΥΤΕΣ Ο ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΛΑΟΣ οδηγείται στην εξαθλίωση και την εκρίζωση. Παράλληλα διάφοροι αργυρώνητοι προπαγανδιστές νοθεύουν την ιστορία και τις παραδόσεις της φυλής και προσπαθούν να βγάλουν από τις ψυχές των νέων Ελλήνων τις πατροπαράδοτες αρχές που έλαβαν από το οικογενειακό τους περιβάλλον.

Ο ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΗΣ είπε ότι η τύχη των Εθνών εξαρτάται από την εκπαίδευση των νέων. Εάν οι Έλληνες εκπαιδευτικοί επιδείξουν τη φιλοπατρία και τη φιλοτιμία των παλαιότερων συναδέλφων τους, υπάρχει ελπίς να σωθεί ο μαρτυρικός αυτός τόπος. Αν όχι, η σωτηρία της φυλής επαφίεται μόνον στη βοήθεια του Υψίστου.